

Cu Mihai Buznea despre... vârste

- Distinse coleg, pe 19 ianuarie ați intrat în rândul octogenarilor. Cum ați trăit această nouă provocare a vieții?

- Percepția mea la această schimbare de fus temporal nu a fost una de provocare, ci de acceptare. Pentru că nu suntem întrebați de nimeni dacă vom fi de acord, sau nu, cu această trecere... Ea vine și se instalează. Momentul în sine, produs exact la puține clipe înainte de miezul nopții înspresc 20, mi-a readus în memorie una din cugetările, plină de ironie, dar și de umor englezesc, a gânditorului prenumele său Samuel Johnson: „Ai împliniți 77 de ani? E timpul să devii serios“. Nu știu dacă acești + 3 la 77 mi-au adăugat ceva la sobrietate, chiar dacă din minte decupez un alt îndemn, cel al scriitorului francez Alphonse Allais: „Să fim sobri“. Legat strict de evenimentul octogenar, ce-aș mai putea să spun, decât că un alt eveniment solar mi-a luminat calea cam tot în aceleași zile: 50 de ani de căsătorie, aniversați în stilul evocat/invocat mai sus. Cu temperanță, adică. Ce înseamnă, de fapt, 80? Poate doar faptul că de-acum înainte voi trăi mai mult printre cugetările oamenilor de spirit, pornind de la constatarea celebrului boxer american Muhammad Ali: „Bătrânețea nu este decât un jurnal al întregii vieți a cuiva“. Din acest jurnal al meu fac parte șase decenii de gazetărie și zece cărți de publicistică... narativă. Poate fi un bilanț care să dea răspuns unei alte cugetări demne de reținut: „Marele avantaj în a îmbătrâni este acela că nu pierzi toate celelalte vârste prin care ai trecut“. Și mă mai con-

solez cu faptul – statuat de un vechi proverb german, cum că „Pomii cei mai bătrâni au fructele cele mai dulci“. Iar pentru ca roadele să fie cât mai multe, am să dau curs îndemnul venit de la un mult mai venerabil confrate în ale condeiului, scriitorul Alexandru Vlahuță: „Bătrânețea începe de când începi să te temi de ea“. Și eu nu vreau să mă tem, pentru că „Vârsta nu înseamnă cât de bătrân ești, ci cât de bătrân te simți“ (l-am citat pe scriitorul latino-american Gabriel Garcia Marques). Înarmat cu astfel de stimulenți ai optimismului regenerativ, pășesc hotărât mai departe spre noile mele orizonturi alături de aliații și susținătorii mei dintotdeauna și mai de pe lângă timpurile acestea: coala de hârtie, condeiul și... calculatorul. În speranța că se va mai adăuga ceva la „jurnalul“ personal. Fiind pe deplin convins că „Nu există bătrânețe. Există, așa cum a fost întotdeauna, doar persoana ta“. Adică, a mea. Pentru ce va fi de-acum încolo, îmi vor spune astrele.

- Cum de imaginație nu duceți lipsă, intrați preț de câteva minute bune într-o mașinărie a timpului și povestiți-ne cum ați descoperit microbul gazetăriei și când v-a acaparat definitiv?

- Pur și simplu a fost o întâmplare, dar una care mi-a marcat definitiv viața, deși nu aș putea spune cu exactitate dacă gazetăria m-a descoperit pe mine, ori eu pe ea. Cred că a fost o chestiune de reciprocitate. Eram elev în ultimul an la o școală medie tehnică din Brașov și, în vacanța de iarnă, m-am dus în vizită la un frate de-al meu, redactor la ziarul „Flacăra Moineștiului“ – publicație recent transferată de la Bicaz, unde apăruse sub titlul „Constructorul hidrocentralei“. În cele câteva zile câte am stat aici, am luat orașul „la pas“, ceea ce mi-a permis să descopăr situații ce se detașau de firescul cotidian, și pe care, la îndemnul celor din redacție, le-am transformat într-un microfoleton intitulat „Adrese“. Publicat imediat, a stârnit reacții dintre cele mai aprinse, cu anchete declanșate de Miliție, Inspectia Sanitară și de alte instituții abilitate să se ocupe de ceea ce, astăzi, numim corupție generalizată. *Are spirit de observație puștiul* – a exclamat secretarul de redacție, un gazetar de excepție, care mi-a spus-o direct: *termină-ți școala și vino la noi*. În vară, după „maturitate“, m-am prezentat și am fost încadrat imediat pe un post de corector. Și uite-așa m-am făcut moldovean și ziarist. După doi ani și jumătate „de prășit“ cu creionul chimic pe ogorul șpalturilor umede, am fost promovat redactor. În tot acest timp am publicat articole și în cotidianul regional „Steagul roșu“, din martie 1968 fiind cooptat în redacția acestuia și în care am rămas 24 de ani. Cu sușuri – promovări de redactor